שם התלמיד/ה:_____

אחרי חנוכה

אחרי שכבו נרות החנוכה, ודני אסף את החנוכייה המפויחת, הוא הביט בחלון וראה שהשכנים ממול עדיין לא הורידו את הקישוטים שלהם. "למה אנחנו תמיד צריכים למהר?" שאל את אמא. "כל הקסם נעלם ברגע שהחג נגמר." אמא חייכה וניגשה אליו. "דני, אתה יודע למה החנוכייה שלנו שחורה מפיח? כי הדלקנו בה נרות אמיתיים, שהאור שלהם האיר את הבית שמונה ימים. הקסם לא נעלם - הוא נשאר בזיכרונות, בריח הסופגניות שעוד באוויר, ובפיח הזה שמזכיר לנו את האור." דני הביט שוב בחנוכייה, והפעם ראה בה משהו אחר - לא רק כלי מפויח שצריך לנקות, אלא אוצר של זיכרונות מתוקים שישמור עד החנוכה הבאה.

שאלות:

1. מדוע דני היה עצוב כשהוריד את החנוכייה?
2. מה גרם לדני לשנות את דעתו על החנוכייה המפויחת?
3. למה השכנים של דני עדיין לא הורידו את הקישוטים שלהם?
4. מה הרעיון המרכזי של הסיפור?

LIVEWORKSHEETS